

TATRY, NOSIČI A INÉ ŽIVLY

**ANDREJ
TYMKO**

Redakčná úprava: Martina Petránová
Grafická úprava: Andrej Tymko
Náklad: 1000 ks
Tlač: Tlačiareň Kežmarok GG,s.r.o

ISBN: 978-80-570-6951-5

Andrej Tymko

Tatry, nosiči a iné živly

Motto:

*Moja generácia sa z hôr pomaly vytráca,
no naše príbehy musia žiť ďalej*

Úvod

Na 7. ročníku Horalfestu sa na mňa usmialo šťastíčko. V dvoch kategóriách som zabodoval naplno. Vtedy som vytušil, že raz moje literárne ťaženie dotiahnem až do knižnej podoby. Dokonca to považujem za istý druh povinnosti. Moja generácia sa z hôr pomaly vytráca. Avšak naše príbehy musia žiť naďalej. Hovorí sa, že dnes je to v Tatrách iné ako kedysi. Preto je táto kniha zároveň výzvou. Nosiči, horolezci, vandrovníci a tí ďalší. Aj vy určite vlastníte zaujímavé zážitky. Čo keby ste nám ich priblížili vašou optikou?

Každý má kúšтик raja na tejto planéte. Ten môj ležal od domu len pár kilometrov. Tatry. Úžasné hory. Ako stvoriteľ miloval tento kraj, keď mu takú krásu dal. V tom skalnatom svete som si odžil kus radosti, no aj tvrdé plahočenie. Tu som si vybudoval jeden z oporných bodov mojej existencie. Preháňal som sa po štítoch, brigádničil ako strážca TANAP-u a pričuchol som si aj k šerpovskému remeslu. Navonok jednoduchej, no v jadre fest náročnej lopote. Vďaka nej sa mi podarilo nakuknúť hlbšie do nosičovej duše. A ako je zakódovaný taký tatranský šerpa v mojej mozgovni?

Ludský tvor ztročený drinou, ktorý to plahočenie s bremenom vskutku miluje, aj keď má z toho do krvi odreté ramená, napriek premočeniu, premrznutiu, bolestiam, napriek strmine, ktorá z neho vycucá poslednú molekulu energie, napriek démonom hôr, ktorí mu podkladajú pod nohy kopec prekážok, napriek skrytým nástrahám, nevyspytateľnému nečasu, napriek všetkým slabostiam, ktoré ho zvädzajú predčasne zložiť náklad, napriek tomu všetkému vždy rešpektuje základný šerpovský zákon. Vytrepať bremeno na chatu za každú cenu. A keď zapichne poslednú bodku za vynáškou, tak ho ovládne obrovský pocit víťazstva, ktorý ho povznáša nad všetky pozemské starosti, pretože v tom okamihu už necíti žiadnu bolesť, len tie úžasné emócie, pre ktoré sa oplatí bojovať a žiť tu, v týchto skvelých horách.

To plahočenie prináša aj vedľajšie účinky. Výborný fyzický fond, jasnú myseľ, nadhľad nad vecou, pružnosť pri riešení problémov, ušľachtilé ideály, pevný charakter, vôľu vybudovanú na žulových pilieroch, pokoj a vyrovnanosť. Cez tú otročinu sa do krvi prediera aj úcta a pokora k tým jedinečným horám, pretože človek je jednoducho nimi skrz-naskrz prerastený a nedokáže byť iný ako sú ony samé. Čím viac v nich drie, tým viac mu ich kryštallický čistá duša a ich praveká múdrosť dovoľí preniknúť hlbšie k jadru

pravdy, ponúka mu poznanie, ktoré ho sústavne posúva dopredu a odhalí mu to, čo pre mnohých civilistov ostáva zastreté po celý život.

Neraz mi napadlo, že tam, kde čert nemôže, vyženie nosiča.

Prečo?

Pretože pre neho nie je nič nemožné. Pretože stále rozmýšľa, ako sa ten problém dá zmáknúť. A nakoniec ho vždy nejako zvládne. Ten tvor totiž dokáže postvárať kúsky, ktoré už poprerábali nejednu starú pravdu.

Dôkaz?

Reinhold Messner raz prehlásil, že chlap medzi tridsiatkou a šesťdesiatkou má stále rovnakú silu. No chatár z Rainerky to posunul o vrstevnicu vyššie. V 63 rokoch vytrepal počas pretekov na Zamku stokilové bremeno. A na tú svoju chatičku nosí náklady aj po šesťdesiatosmičke.

To systematické plahočenie má nielen svoje čaro, ale neraz posúva výkony nosičov do zóny extrémizmu.

Napríklad jednorazové maximá. Kulangových 157 kíl vytrepaných na Térynku, či 207,5 kilogramov vynesných na Chatu kpt. Nálepku. Jej terajší názov je opäť Zamkovského chata. V Tatrách sa uchytili všelijaké súťaže s bremenom. Niektoré výsledky dokážu fakt vyraziť dych. Medzi obľúbené patrí Nosičská stovka na Zamkovského chatu. No ešte dlhšiu tradíciu majú súboje so šesťdesiatkilovým nákladom na vysokohorské chaty. A najlepši výkon borca s takýmto bremenom z Hrebienka na Térynku?

Ten sa zapísal do histórie v hodnote jedna hodina dvadsaťpäť minút. Alebo také meranie síl, čo do počtu vynášok orámovaných jedným dňom. Ako to dopadlo? Odpoveď je uvedená v jednom z nasledujúcich titulov.

V niektorých epizódach účinkujú aj chatári a ich posádky. Dráči vstávajú za tmy. Od včasného rána varili, upratovali, obsluhovali a k tomu občas absolvovali nejakú vynášku, aby sa z tej mozoliarne vo vnútri nezbláznili. Skromná partia musela zvládnuť množstvo kritických situácií. Pritom museli držať nervové povrázky na uzde, aby niektorému z nespratných ceprov nešplechli niečo ostré do tváre. Počas sezóny to naozaj nebol žiadny špás. Pritom život vo výškach je dosť nevyspytateľný. Niekedy zachýbala len nejaká drobnosť, inokedy to boli nadrozmerne bremená. Občas prišli chvíle, kedy bolo treba zať ať zuby a zabráť na doraz. Tá drina preverovala charaktery a zliepala jednotlivcov do homogénnej rodiny odolnej nielen voči vyčíňaniu živlov, ale aj ľudským vrtochom.

Našťastie, to plahočenie bolo často presiaknuté čistokrvným humorom, ktorý privádzal bránice do vytrženia. Okrem toho tie kúzelné účinky hôr

pumpovali horalom do riečišťa kvantum rozdivočených hormónov. Preto všemocnej erotike nerobilo žiadne násilie, aby v horách zapustila hlboké korene. Občas na chatu zablúdili všelijaké bábenky, aj také krv a mlieko s bujnými krivkami. Hriešne plamienky v očiach a mladá krv dokázali chlapov dokonale motivovať. Horali odjakživa trpeli na svieže, veselé, zmyselné baby a na iskrivé zážitky. Bábenky zase disponovali talentom vysať z nich aj tú poslednú kvapku mužnosti. V intímnom rauši neraz priznali, že v týchto vrstevniciach srdce horí žiarivejším plameňom ako v doline, človek je tu nabitý zvláštnou energiou, atmosféra má šťavu a endorfíny sa tu dokážu rozšantiť ako na máloktorom inom kútiku vo svete.

Okrem chatárov, nosičov a sexi bábeniek lietajú po horách aj všelijakí vandrovníci, horolezci, za ich päťami záchranári, občas sa do cesty pripletie nejaký medveď, líška, či kamzík. Všetky tie stavovce sú poprepávané horskými nitkami a nejednou spoločnou udalosťou. Tak som sa za pomoci inštrumentov literatúry pokúsil pozrieť sa na niektoré príhody autenticky, iné príbehy som sfabulizoval z niekoľkých udalostí a v ďalších som sa prevtelil do medveďov, či iných lesných živočíchov so štipkou vlastnej obrazotvornosti a fantázie. Na záver si dovoľujem vysloviť už len jedno pranie. Aby vás nasledujúce riadky pobavili a obohatili.

Prvá vynáška

Tatry. Úžasné hory. Roky mi presakovali cez kožu. Obdivoval som ich strmú architektúru, extrémne kúsky horolezcov, no najmä drinu nosičov. Ich život ma priťahoval ako magnet. V osemnástke už vo mne horela túžba po vynáškach ako vatra. Vycítil som, že nastal ten najvyšší čas ju uhasiť. Tak som pristúpil k činu. Oslovil som chatára z Nálepky.

„Je to otročina. Robota pre silné povahy. Človek musí byť na ňu stavaný,“ pohľadom preletel po mojej muskulatúre.

„Som športovec,“ dušoval som sa.

„To nestačí. Je to fakt drina. A musíš ju mať rád. Avšak kto miluje lopotu? Iba blázon.“

„Do hôr som fakt blázon. Všeličo som si v nich už preskákal. Som dosť orazený aj na drinu,“ lámal som chatára na moju stranu.

„Nosenie je o sile, o vytrvalosti, o vôli. Tiež o odriekaní a znášaní nečasu. No najmä o srdci,“ tvrdým pohľadom sa mi zavrtal do očí. Zjavne ma chcel odradiť.

„Dovoľte mi aspoň jeden pokus,“ chytal som sa slamky nádeje.

„Mám naozaj dosť pary. Denne behám, robím kliky, zhyby. Dokážem vám, že na to mám.“

„Aj tak pre teba nemám krosná,“ chatár vzdoroval.

„Tie si pozháňam. Len mi dajte šancu.“

Chatár ma opäť zröntgenoval tým prenikavým orlím zrakom. Mal som pocit, akoby ním prenikol až kdesi do hlbín duše. Evidentne sa snažil vypátrať čosi o mojich schopnostiach. Vzápätí si povzdychol a vyriekol to čarovné slovíčko.

Takže nevyhnutná podmienka. Krosná. Pri prvej príležitosti som ich zobchodoval s kámošom z Brnčalky za fľašu barack pálenky. Tak prišiel ten z neba zaslaný deň. Z ruksaka som vylovil plátenné vrece a povraz na vešanie bielizne. S rozlietanými emóciami som začal nakladať čierne zlato do vreca. Postupne som pridával lopatu za lopatou, no bremeno vôbec nerástlo. Hustlo síce do hmotnosti, avšak nie do výšky. Keď som ním občas potriasol, zdalo sa mi mrňavé, no ťažké ako z olova. Váhou určite prevyšovalo svoju veľkosť, hoci na krosnách vyznelo opticky dosť chudobne. Keď som si v hlave zrovnal všetky podmienky, dospel som k jasnému výsledku.

Na začiatku to nebudem preháňať.

~~~~~

Tak som bremeno povrazom pevne zakotvil na nosidlách. Tie som po-
biede vyštrachal na plochú skalú, vložil som sa do popruhov a vykročil. Gra-
vitácia okamžite ukázala svoju silu. Začala bremeno prudko ťahať k zemi.
Musel som zakontrovať skromným arzenálom zbraní. Kondičkou, vôľou
a plamienkom optimizmu. Prvé sekundy ma prinútili kontrolovať každý po-
hyb. Najviac ma trápila väzba medzi dýchaním a frekvenciou krokov. Až po
chvílke som našiel to správne tempo. Avšak v hre bolo aj udržiavanie rovno-
váhy a kopec ďalších faktorov. Hoci pomaly, no meter po metri som sa sunul
po mierne zakrivenej ceste. Koncentráciu som sústredil do jediného bodu.
Na chodník pod nohami. Počas šantenia po Tatrách mi totiž neraz došlo, že
výstupky a priehlbne ukrývajú všelijaké nástrahy. Keď sa k ním pridruží aj
ľudský faktor a nevyspytateľný horský čertík, tak záchranári majú o robo-
tu postarané. Preto som najbližšiemu povrchu planéty venoval maximál-
nu pozornosť. Odrazu ma prepadol pocit neistoty. Ten sa vzápätí uhniedzil
v myslí a začal ju nahľadávať.

Objavím včas ten správny štand? Neuvoľní sa bremeno na krosnách? Bu-
dem mať dosť pary vytrepať náklad až na chatu?

Na chodníku som poznal každý kameň, avšak akoby niekto šibol ča-
rovným prútiťkom. Terén bol dnes akýsi úplne iný. No chorobné nadšenie
postupne zlikvidovalo všetky pochybnosti. Keď totálne odrazilo útok na
psychiku, do popredia prerazil pocit šťastia. Náhle ma premkla sila prítom-
nosti. V nej som si naplno uvedomil, že si práve odšliapavam môj veľký sen.
Avšak ten úžasný stav opojenia trval len chvíľku. Zakrátko sa mi potvrdilo,
že chatár mal pravdu. Vynáška vskutku prekonvertovala do otročiny. Mor-
doval som sa s váhou bremena, s bolesťami, stúpaním chodníka, vlastnou
vôľou a neskúsenosťou. Čoraz vytúženejšie som pohľadom pátral po štande.
Ako naschvál nie a nie objaviť malý plochý flek na zloženie bremena. Zúfalo
som potreboval sadnúť si, vydýchať sa, nábrať čerstvé sily. Fučal som ako
lokomotíva, pot štipal v očiach, popruhy ostro rezali na ramenách, nízke
ťažisko ma ťahalo dozadu. Ovládol ma pocit, akoby na mňa zaútočila celá
horda ťažkostí. No čím ich bolo viac, tým intenzívnejšie som sa utvrdzoval
v presvedčení, že to musím dokázať – aj keby som mal dušu vyplúť.

Aby som to nemal také jednoduché, začali ma prenasledovať dve žabky.
Na prvý pohľad samá bujná krivka. Kočky boli nadmieru zvedavé. Vyzve-
dali, čo nosím, koľko váži bremeno, ako dlho trvá cesta a podobne. Ceckaté
bábienky síce otravovali, no dotieravosť plne vyvážili ženskou príťažlivosťou.
Také zbrane sa nedali odignorovať. Nasadil som výraz ošľahaného horské-

ho vlka a snažil som sa blysnúť nejakou múdrosťou. No vzápätí ma ovládli pochybnosti, či odpovede vyzneli dosť profesionálne. Kočky zrejme vytušili, ktorá bije, avšak nedali to najavo. Lahkým krokom vytrvalo sprevádzali moje ťažké metre. Počas štandov sa pokúšali vypáčiť zo mňa nejaké to tajomstvo z ríše nosičov. Hoci som mlčanlivosť považoval za cnosť, predsa zo mňa vytiahli to najzjavnejšie. Priznanie, že ide o moje prvé šerpovské ťaženie. Od toho momentu sa na mňa prilepili ako tieň. Akoby chceli na seba prevziať kúšтик spoluzodpovednosti za výsledok tej prvotiny. Vytrvalo za mnou šliapali a bdeli nad každým mojím krokom. No neraz ma prekvapili útržky ich živej debaty. Keď som ich dešifroval, došlo mi, že bábenky pretriasajú moju odolnosť voči námahe. Avšak medzi ich najobľúbenejší druh zábavy určite patrilo vyzvedanie. Takmer pri každej príležitosti ma zavalili vlnou otázok. Či ešte vládzem, koľko je to na chatu, koľko mám od kila a podobne. A ich spýtavé očka zjavne čakali na odpoveď. Napriek mojej snahe vyhovieť im, sa mnohé slová utopili v prudkom fučaní pľúcnych vakov. Pri jednom rozkymácanom manévrovaní, keď som sa ťažkopádne usadil na štand, ma devy zaskočili slovami.

„Nemôžeme sa pozerať na tú mordovačku.“

Vzápätí začali vyjednávať.

„Kašli na vynášku. Zhod' to vrece. My sa ti na ten zárobok poskladáme.“

Chladne som si ich premeral pohľadom. Desná urážka. Až ma bodlo pri srdci. Z ich vizáže som vyčítal, že to myslia vážne. V tom okamihu mi došlo, aký strašný musí byť na mňa pohľad zvonku. Zaliali ma výčitky voči sebe samému. Uvedomil som si, že aj drina musí mať svoj štýl. Keď nosič, tak poriadny. Okamžite som pozbieral zvyšky síl, zaťal zuby a naplno sa zaprel do popruhov. V duchu som sa zaprisahal, že tým babám ukážem, čo je to skutočný záber. Ich pochybnosti akoby do mňa vliali novú energiu. Okrem toho príťažlivé bábenky boli odjakživa veľkou výzvou. V tej chvíli som vybičoval bojovnosť na maximum. Tu už fakt išlo o to, kto z koho. A v hre bola aj nosičská česť. Momentálne tá najväčšia hodnota v celom vesmíre. Za jej zachovanie som bol pripravený priniesť aj tie najkrvavejšie obete. A boj gradoval. No v duchu som občas zvažoval.

Neprestrelil som to?

Veď sa tu s nejakými štyridsiatimi kilami plahočím na doraz. Ako vytrepem na chatu ťažší náklad? Skepsa ma okusovala viac a viac. Chatár to vystihol. Na drinu musí byť človek stavaný. A dokonca to lopotenie musí nosičovi prinášať radosť. No mám z tej mordovačky aspoň štipku potešenia?

~~~~~

Vnútorňý hlas ma ubezpečoval, že určite, len v tejto chvíli sa kdesi vyparilo. Vzápätí som sa na seba našťoval. Čo sú to za desné úvahy? Veď práve premieňam môj najkrajší sen na skutočnosť. A z toho vyplýva jediné. Okamžite musím zahnať bludné závrty a tú lopotu si naplno vychutnať.

Tak som z tej rozkoše pochlipkával so zaťatými zubami. No zakrivený terén sa začal dvíhať čoraz strmšie. Ťažkým krokom som sa meter po metri posúval proti prúdu. Dýchal som ako kováčske mechy, krv v žilách prúdila až to dunelo, krk tuhol a v ústach som mal vyprahnuté ako na púšti. Napriek tomu som odpoveďami ukájal zvedavosť bábeniek a hrdinsky znášal ten tvrdý boj. Nakoniec tá otročina náhle uťala. Zmorený ako vápenársky kôň som dorazil až ku chate. Krosná aj s celým utrpením som zložil na váhu. Vyliekol som sa z popruhov. V tom okamihu akási nadprirodzená sila, eufória z víťazstva a nával divokej radosti, ma začali nadnášať nad všetkými pozemskými vecami. Keď som opäť pristál na chodníku, pustil som sa do váženia bremena. Závažie som nastavil na 40 kilogramov. Odaretoval som rameno meradla. To prudko vyštartovalo nahor. Tak som posunul valec na mierku 50, potom na 60 kíľ. Cítil som, ako s každým pribúdajúcim kilogramom rástla moja hrdosť do výšky.

Rameno sa ani teraz nepohlo. Jeho vektor nekompromisne smeroval strmo na Lomničák. Závažie som pomaly posúval ďalej a ďalej. Nakoniec sa predsa rozhybalo. V rovnovážnej polohe sa ustálilo pri čísle 93 kilogramov. Neskutočné. Ovládol ma úžasný pocit víťazstva. Aj kočky mali pootvorené ústa. Odbehol som po chatára. Požiadal som ho, aby si prišiel preveriť váhu bremena. No ten ma odbil slovami.

„Vynášky nekontrolujem. My si tu proste veríme. Tam máš zošiť,“ kývol pritom hlavou k poličke. „Zapíš si do neho dátum a výkon. Koľko si toho vlastne vyniesol?“

„Deväťdesiattri kíľ.“

„Hm. Nemýliš sa?,“ skúmavo si ma premeral pohľadom.

„Tak sa na to predsa len pozriem.“

Keď si zrakom preveril skutočnosť, povedal: „Dobre. Práve si podpísal pracovnú zmluvu. Ja som Laco. Vitaj v brandži.“

S tykaním mi zároveň ponúkol pravú horskú labu na spečatenie kontraktu. Totálne happy. Bolo to neuveriteľné. Prvá vynáška a hneď taký výstrel do výšin. Deväťdesiattri kilákov. Bábenky sa usmievali. Sálal z nich pocit participácie na mojom úspechu. Sústavne štebotali o vynáške a pripomínali

mi hrôzostrašné detaily zo strastiplnej cesty. Pritom rafinovane vyzvedali, v akom stave sa nachádza moja kondícia. Vzápätí tá okatá zvodne zatokala, či by som ju nezniesol na krosnách dole. Samozrejme, za odplatu. Vraj čestne zaplatí za každé kilo. Opatrnosť mi našeptávala, že to nie je dobrý nápad. Bábenky totiž vôbec nevyzerali ako ľahké ženské. No chlapská hrdosť mi velila ponuku prijať. Opojený z výkonu, teda pri čiastočnom zatemnení mysle, som žiadosť devuchy odsúhlasil. Zakrátko som si uvedomil, že človek by mal robiť iba rozumné veci. Ťažisko bolo prinízko a okaňa sa hompálala. Kočky boli od prírody zhovorčivé, a tak ma pri hocikakom podnete vtiahli do živej debaty. Kvôli previsnutým nohám som nemohol štandať. Tak mi to došlo. Práve začalo druhé dejstvo mordovačky. No popravde, lopotil som sa rád. Jednak ma hrial úžasný pocit z víťazstva a okrem toho šikovné žabky boli prirodzenou výzvou k činu. A navyše si ešte aj zarobím. Odhadoval som hmotnosť živého nákladu asi na šesťdesiat kíľ. V reči bankárov to znamenalo prilepšenie o nejakých šesťdesiat korún. Teda skvelá motivácia. V tej hre účinkovala už iba jediná maličkosť. Dotrepať okaňa na chrbte až na Hrebienok. A znáška pokračovala. Obrovský vodopád, mostík, horizontála, údolná stanica. Na plochej skale sa moja tortúra definitívne skončila. Keď vysmiata deva dorazila na pevnú zem, zašvitorila.

„Úžasné. Bolo to supíš. Môžeme sa teda vyrovnáť.“

Jej zmyselný úsmev ma trochu zmiatol. Hlboký sexi pohľad tiež. Začal som ho rozmieňať na drobné. Počas analýzy som natrafil aj na pár hriešnych myšlienok. No keď okaňa vytiahla červený pugilárik, okamžite som vytriezvel. V pamäti som si rýchlo premietol podmienky dohody. Zadefinované boli úplne transparentne. No prachy od baby... To absolútne nesedelo. Skúsil som to z iného konca. „Poznám tu skvelý pub. Koliesko. Ideálny pľac na zrovnanie našej záležitosti.“

Kočky ma osvietili širokým úsmevom a prikývli. Pri poháriku vínka sa začali spovedať zo svojich pocitov. Vlastne to bola pestrá koláž tých najrozmanitejších momentov. Raz mali z môjho trápenia zábavu, občas čierny humor, no niekedy vraj až hrôzu.

Zo znášky zase nezabudnuteľný zážitok. Pri zmienke o nej živé bremeno priznalo, že jej celková hmotnosť, aj s pahorkami okótovanými číslom päť, predstavuje 62 kíľ. Následne začala jednoduchou násobilkou premieňať kilá na cash. Vzápätí odhalila prepážku s prašulkami. V tom okamihu mnou preletela vlna protestu. Uvedomil som si, že sýtomodré oči, príťažlivý úsmev a mohutné prednosti odjakživa u mňa vyvolávali slabosť. Odrazu sa vo mne

ozval hlas gentlemana. Ten finančnú formu zúčtovania rázne odmietol.

„Bol to špás. Takže máš zľavu. Sto percent.“

„Fakt? “ Bábenka zakrútila tými sexi očami.

„Wirklich,“ napadla mi nemčina.

„Veľké gesto. To si zaslúži poriadnu pusu.“ Ožiarila ma tým svojím bieleym úsmevom.

„Fajn. Na také dobroty si občas potrpím.“

„A jednu aj odo mňa,“ pridala sa aj druhá žabka. „Za výkon hodný chlapa.“

„Skvelý nápad. No v tejto oblasti som dosť zhýčkaný. Preto ak pusu, tak poriadnu. Takú šťavnatú, čo má kopec grádov.“ Snažil som sa vyťažiť zo situácie nejaký profit.

Bábenky na seba pozreli a zakývali tými peknými hlávkami na znak konsenzu.

„Dnes si sa fakt nadrel. Sladkú odmenu si právom zaslúžiš,“ odsúhlasila to okaňa.

Vzápätí som sa pokorne odovzdal do moci bábeniek. Najprv sa mi na pravé líce prisalo perami živé bremeno. Zrejme ako bonus mi okaňa vrtošivým jazyčkom vyumývala kutikulu až do červena. Zakrátko sa rozhybala aj druhá žabka. Poctivým lepákom sa jej podarilo napumpovať mi do krvi ďalšie endorfíny. Nádherný deň. Vskutku som si vychutnal tú príjemnú chvíľu. Na záver som celý cech zatiahol zo svojho. Veď nebyť originálnych kočiek, nikdy by som nemal ani páru o tom, ako chutí živá znáška. A nakoniec, v ten úžasný deň sa počítalo celkom iné víťazstvo. A milé devuchy boli tým najpikantnejším korením na jeho dochutení.

*L. Petrík, šéf na chate kpt. Nálepku,
ktorý mi dal prvú šancu*

Netahaj čerta za chvost

Térynka. Hrad proti nečasu. Ale aj mozoliareň. Počas sezóny mi dala fakt zabrať. Vynášky, okienko, upratovanie a kolotoč sa krútil nonstop. Uprostred tej rozkoše ma zasiahla láska ako hrom. Hela, brigádnička zo Sliezskeho domu. Pahorky vyššie ako Gerlach. Pred mesiacom sme si padli do oka – a to dosť hlboko. No dostať sa k nej cez dve doliny bol malý zázrak. A preto, keď sa naše súradnice preťali, tak sme to spoločné šťastie nasávali plnými dúškami. Dnes popoludní som zlomil šéfa aspoň na štipku voľna.

„Bež si za tou babou. No zajtra na obed nech si tu aj s vynáškou. Tu máš zoznam. A nič nezabudni.“

Ten okamih ma priam katapultoval. Ihneď som vyrazil. Emócie divo pulzovali citovým riečištom a srdce zachvátila pálava. Letel som po strmine Hangu, kameňov som sa ledva dotýkal. No Hela musela ešte zarezávať. Tak som sa okolo seba trochu porozhliadol. Napadlo mi, že život v horách je úplne iný ako v dolinách. Skalnatý svet má totiž úžasnú silu. Okrem iného dokáže napumpovať do ľudí kvantum energie. No a tá sa zase v rôznych podobách vracala naspäť do najbližšieho teritória. Ten proces určite platil aj pre rozjarenú spoločnosť nahustenú v interiéri horského hotela. Kopec mladých ľudí sa snažil pretaviť to množstvo energie do strmých zážitkov.

Dnešný deň mal naviac osobitný punc. Brigádnici zo Sliezskeho domu sa lúčili s letnou sezónou. Takmer celý personál a pár horských vlkov bol nažhavení na rozlúčkovú párty. Prví hostia sa už motali po malom salóniku. Pri krbe sa ponúkal goodbye drink, zaznel cingot pohárikov, slová sa valili z každej strany, šum a vrava postupne silneli. Zakrátko salónik hučal ako staničná putika. Ktosi vytiahol gitaru a presýteným priestorom prerazili rezké tóny. Odrazu sa pri mne ocitla blondína zvodnej šelmovitej štruktúry. Hela zašvitorila:

„Zajtra balím, šerpe. Je to síce dôvod na pitie, no šetri sa. V noci budeš mať veľa práce.“

„Ty tomu hovoríš robota? Popravde, drina mi nerobí žiadne násilie.“

„Neteš sa. Tej noci si ťa vskutku podám. Jej pohľad odrážal to, čo aj slová.“

„Naozaj? Talent na to máš. Figúru tiež. Ani horúca krv ti nechýba. No predsa to má zádrhel.“

„Čo za zádrhel?“